

JEŽÍŠKŮV DÁREK

*Je už noc a všude zima.
Vítr hvízdá v komíně.
Jezulátko tiše dřímá
své Mamince na klíně.*

*Hvězdy svítí na nebičku.
Chtěly by být trochu niž,
vzít Dělatko za ručičku,
přitulit se k němu blíž.*

*Sněží hvězdy na podkrovi,
s podkrovi v klín Matičky.
A pak z lásky k Ježíškovi
roztály se v kapičky.*

*Ježíšek je chytá v dlaně,
kapky se mu líbí též.
Podává je svaté Panně:
Hle, Maminko, perly! Chceš?*

*Usmívá se Matka Boží.
Mám si s kapičkami hrát?
Pak Ježíška podloží
a vyjde ven plínky práť.*

*Dítě bere stéblo slámy.
Překvapí svou Matičku.
Jsme teď s hvězdičkami sami,
honem, honem kapičku,*

*druhou, třetí... Co s tím dělá?
Splétá perly ve věnec.
Když Maminka přišla zpátky,
měla krásný růženec.*

*Víte přece — od té doby
růženec má u sebe.
Tou šňůrečkou z perel zdobí
ty, jež vede do nebe.*

Marie Holková

MEDVĚD A PTÁK

Janosch

Byl jednou jeden medvěd, sedm mil daleko od lidských příbytků žil, na úpatí vysoké hory, přebýval tam v malé, příjemné jeskyni.

V létě se mu dařilo dobře, vydělával na živobytí včelařstvím a prodáváním medu, sbíráním borůvek a podobnými prácičkami.

Také s lidmi z lesa se dobře snášel, protože byl družný, nikdy ne lstivý nebo mstivý, když ho někdo v žertu nebo z nedopatření poškodil.

Neznal drzost nebo zlomyslnost a pro ostatní zvířata byl jako milý děda. Přicházela k němu a šeptala mu své starosti do ucha, protože medvěd nikdy nic dál nepověděl.

Ani v zimě se mu nevedlo špatně. Měl přece teplý kabát z medvědího kožichu a měl v jeskyni uloženy malé zásoby, které skoro vždycky vystačily.

Měl med, trochu osikového listí (které rozmělněno s houbami a rozmícháno se sněhem, oslazeno medem, vydá náramné medvědí jídlo); měl nasbírané listy ze stromů čistě složené pod polštářem a za dlouhých

zimních večerů si z nich čítal povídku o létu.

Ale poslední zimu bylo zvlášť chladno. Vítr nafoukal medvědovi sníh až docela před postel. Vzduch byl jak studené sklo a zmrzlé zvuky padaly do sněhu. A na Štědrý den visel na nebi ubohý a bledý měsíc.

Medvědovi bylo zima jako ještě nikdy. Povídal si: « Je tak zima, že to není k vydržení. Odeberu se do města k lidem. Třeba potkám známého, nebo najdu teplé místo u kamen, anebo mi dá někdo chlebovou polévku. Je dnes Svatá noc, to jsou lidé k sobě dobří. » A to měl pravdu.

Mnul si pracky, vyšel před jeskyni a volal do lesa: « Šel by někdo se mnou do města? Mají teplou chlebovou polévku a pěkný svátek. Nikdo? »

Jen ozvěna odpovídala: « Nikdo. »

A tak šel medvěd sám podél srncí cesty, která přece vede přímo k prvním domkům. Jak tak šel, přemýšlel, že by cesta lépe ubíhala, kdyby šli dva. Proto se občas zastavil, přidržel pracky na čumáku a

volal: «...nešel by se mnou nikdo do města? Je tam velký svátek!» Nedostával však odpověď.

Zima byla čím dál větší. Medvěd už slabostí klesl a zavřel oči. Tu přicupital ptáček, sedl mu na ucho, zobl ho a řekl: « Je zima, medvěde! Mohl bys mě kousek cesty nést? Zimou už nemohu lítat, ale zkusím ti trochu zazpívat. »

Tu medvěd vstal, vzal ptáka lehkého jak pírkó na ramena a šli spolu do města.

Jak šli, zkoušel pták zpívat, jak to jen za takové zimy šlo. Medvěd naslouchal, vzpomněl si na léto a šel docela opatrně, aby tu píseň nezahnal.

Byla už půlnoc, když přišli do města. Svičky za okny dohořely a lidé byli na cestě do kostela. Medvěd šel za nimi a poslouchal píseň, kterou mu pták potichoučku zpíval do ucha. Oči se mu rozsvítily. Pták to spatřil, jakési teplo ho ovanulo a brzy je zima tak neřezala do nohou.

Když přišli ke kostelu, nepustil je kostelník dovnitř. « Medvědům a ptákům je, prosím, tady vstup zakázán. To je předpis. Ani dnes nemohu udělat výjimku, protože je kostel přeplněn. A děti a staré ženy by se mohly bát. Zítřka nebo pozítří to snad půjde, protože já nejsem zase tak přísný. » To dodal, protože právě byly vánoce.

Ale medvědovi a ptákovi to bylo jedno. Už nemrzli, sedli si tedy jen vedle dveří. Nebe bylo pro ně jako velká střecha a svět neměl počátku ani konce.

Kolem chodily děti a říkaly maminkám a tatínkům: « Co je tam

s tím medvědem? Je to zakletý princ nebo sám medvědí král? »

« Ani princ, ani král », říkali rodiče, « teď už nemáme čas, zítřka mu doneseme něco k snědku. »

Pták zpíval stále tišeji. Medvěd uviděl, že má zamhouřené oči, schoval ho tedy opatrně do svých teplých pracek a nehýbal se, až ptáče usnulo. I medvědovi se brzy zavřely oči a píseň dosnil.

Mezitím vycházeli lidé z kostela, spěchali domů, neboť již byli ospalí. Kostelník zamkl kostelní dveře. Nyní měl volno.

Když nastala nejhlubší noc, šel tudy anděl a odnesl medvěda i ptáka do lesa, v kterém nikdy, nikdy nebývá zima.

*Preložila a ilustrovala
Gertruda G. Goepfertová*

velký vynález

« Veselé vánoce a šťastný nový rok ti přeje teta. » Pěkné vánoční blahopřání udělá každému radost. A když teta pošle s pohlednicí i příslušný balíček dobrot, to je teprv lahoda!

Vždycky to však tak lehké nebylo. Když takový bojovník doby kamenné přiběhl k ohništi s mohutnou kýtou v ruce, bylo všem jasné, že skolil buvola. Všechno ostatní musel vysvětlit ústně či ručně.

Když asyrský pan král milostivě zvýšil svým poddaným daně, pro jistotu to dal napsat na hliněnou tabulku. A aby se někdo nevymlouval, že se mu tabulka rozpadla a neví, kolik má platit, vypálili tenkrát tabulku jako cihlu pěkně do červena, aby vydržela na věčné časy.

Když perský král Cyrus dobýval svět, měl už po své říši zařízenou vojenskou poštu. Římané si to později zorganizovali ještě lépe. Na hlavních římských silnicích měli stanice, kde

si císařští poslové mohli dát párek s pivem, vyměnit koně anebo předat poselství kolegovi.

Když však chtěl Jeníček poslat Mařence psaníčko, byla s tím bída. To je musel napsat v několika exemplářích, světit několika lidem cestujícím přibližně tímže směrem, dobře zaplatit... a doufat, že snad některý dopis dojde.

Tak to dál nejde, řekl si pan Taxis a zorganizoval v Itálii začátkem 16. století hustou síť stanic, kterými pravidelně projížděli poslové, odevzdávali a přijímali poštu. To se dověděl císař pán Maxmilián a pozval pana Taxise, aby něco podobného zavedl i v rakouské říši. Za pár let potom se už vydávaly seznamy linek, dodávkových lhůt a — samozřejmě — poplatků.

O pár století později (roku 1840) odhlasovali v britském parlamentě, že budou vydávat poštovní známky a hned také vytiskli tu první na světě: « Penny Black ». To měli filatelisté radost!

Dnes už je poštovní služba tak zdokonalená, že za den překoná tisícikilometrové vzdálenosti. A tento vánoční RADAR vám dodá třeba již koncem ledna, když to dobře půjde.

URČENO PRO RODIČE

Již zdaleka myslíme na organizaci letních táborů české mládeže na rok 1972. K tomu potřebujeme zjistit, jaký bude o ně zájem.

Po deset roků se téměř každoročně schází naše mládež v krásném seve-roitalském údolí Casies v blízkosti Dolomit, aby tu pookřála na těle i na duchu. Pro příští léto jsme vybrali dobu *od 14. července do 12. srpna* a to současně *pro chlapce i děvčata od 9 do 14 let*.

Prosíme rodiče, kteří by měli v úmyslu poslat do tohoto tábora své děti, aby nám v brzké době, prozatím nezávazně, zaslali vyplněný přílo-žený lístek. Jeho druhou část mohou nabídnout k použití svým známým. Upozorňujeme, že tento tábor je vyhrazen pro děti, které mluví česky.

Další podrobné informace a podmínky budou sděleny pouze zájemcům. Teprve potom budeme přijímat závazné přihlášky.

HLÁSÍ SE...

— MAJKA (Frankfurt) s prvním dopisem, který přišel do redakce po rozeslání RADARU. Věrní danému slovu jí posíláme jednu úplnou, neorazítkovanou sérii vatikánských známek. A podle jejího přání se přimluvíme u paní Kvapilové, aby jí odepsala na její dopisy v prvním volném okamžiku.

— EVŽENA (Mnichov) poslala dlouhý dopis, ve kterém píše:

«*Chodím ještě do školy a odpoledne jsem většinou u Hanky, nebo si doma hraju na kytaru nebo kreslím, ale to poslední dobou jen málo. Budu mít možná v Mnichově výstavku mých obrázků. Každým dnem čekáme, že přijdou ty papíry pro Ameriku. Už jsme všichni nervózní. Přes to všechno se snažím usmívat na celý svět. Vždycky to však nejde!*»

Pak ještě dodává, že si již ušetřila na cestu z Ameriky do Norska (!!!) na příští rok. A Radka že nám brzo napíše. Evžena prý by takový slib nebrala příliš vážně. Já však věřím, že se nám Radka přece ozve.

— TOMÁŠ (Gruyère), který patří ke staré gardě RADARU:

«*Už je tomu deset let, co jsem Vás naposledy viděl v Dolomitech. Však již také brzy budu mít devatenáct. Pokračuji nyní ve studiích ve Švýcarsku, v komerčním oboru. Rodičům se daří dobře, tatínek je stále na cestách. Sestře již bude patnáct let.*»

— PAVEL RIHA (Furth) nemůže zapomenout na Waldwinkel:

«*I když nám pomalu nastává zima, vzpomínáme ještě na letní tábor ve Waldwinklu. Rádi bychom alespoň pár slovy vyjádřili vděčnost pořadatelům tábora, důstojným páním Kučerovi, Birkovi, Frydrychovi a Kopincovi, kteří se zasloužili o bohatou a pestrou náplň každého dne.*

Denně bývala mše svatá, někdy se konaly náboženské diskuse s velmi živou účastí. Nedělní mše byly doprovázeny rytmickým zpěvem a kytarou. Velký úspěch měl výlet parníkem po Chiemsee....»

— MIREK (Švýcarsko) sice nenapsal první, ale z jeho dopisu vysvítá, že je zvědavý a má postřeh. Píše:

«*Myslím, že RADAR bude prima. Jen byste ho měli tisknout častěji. Rád bych věděl, co vlastně znamená to Čao? A potom, jak to, že jednou píšete Čiao a podruhé Čao?*»

Odpovídám:

Za tento pozdrav vděčíme lidské zdvořilosti — a lenosti. Věříš tomu? Bylo to tak: když se před lety lidé v Benátkách zdravili, navzájem si říkali: «*Schiavo vostro*», což doslova přeloženo znamená *váš otrok*, ve významu našeho *k vašim službám*. V benátském dialektu se skupina *schia-* vyslovuje *sča-*. Z pohodlíčka se časem vyšouplo slovo *vostro* a zbylo jen *schiavo* (vyslov *sčavo*).

Sousedům z Milánka se zdálo ještě dlouhé a tak souhlásky *s-* a *-v-* vynechali. Čao, děti tedy znamená *Váš otrok, děti*. No, otrokem bych zrovna být nechtěl, ale k vašim službám beze všeho.

A co tam dělá to *-i-*? Znáš přece bajku o tiskařském šotku? Za to ičko navíc může on. Čao!

KAM DO ŠKOLY?

Pro pánažána, co je to za otázku? Každý přece už máme tu svou každodenní — a ta nám úplně stačí!

Tady jde o něco jiného, o českou školu. A tu v cizině tak snadno nenajdete. Proto zavádíme tuto malou rubriku. Dnes uvádíme jen několik českých škol. Doujáme, že se nám ozvou i ty ostatní, abychom na ně mohli upozornit děti a rodiče.

MNICHOV, Německo: vyučuje se každý pátek od 16.30 do 18.45 a každou sobotu od 14.15 do 16.00 hod. V sobotu od 16.00 do 17.00 hod. nácvik písní.

Zřizuje se škola i ve Frankfurtu /M.

CURYCH, Švýcarsko: čl. doplňovací školu pořádá Beseda Svatopluk Čech.

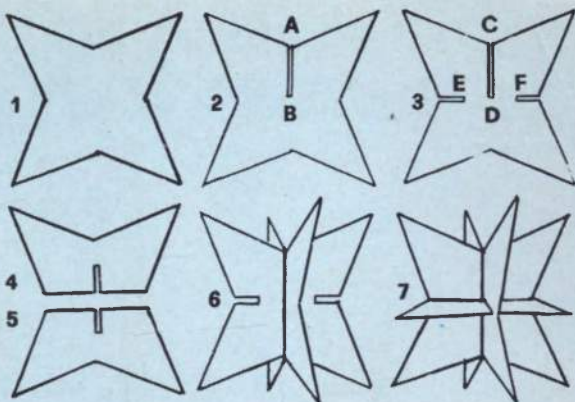
TORONTO, Kanada: česká škola při Masaryk Memorial Institut; vyučování od 16. října.

VÍDEŇ, Rakousko: české menšinové školy.

Přesnější informace u místních duchovních správců.

ZKUS TO!

VÁNOCE JSOU
PŘEDE DVEŘMI

a my si chceme včas připravit vše potřebné k výzdobě vánočního stromku a případně i celého bytu. Zkuste to letos s pěknými hvězdicemi dle našeho návodu:

Ze tří čtverců tvrdšího papíru vyřezete čtyřcípé hvězdy (obr. č. 1). První hvězdu naříznete dle nákresu č. 2, druhou dle nákresu č. 3 a třetí dle nákresu č. 4 a 5. Zářez A a B jdou přesně do středu hvězdy, kratší

zářezy C, D, E, F do čtvrtiny. První a druhou hvězdu zasuneme dlouhými zářezy do sebe (obr. č. 6) a do kratších zářezů zasuneme zbývající dvě polovice třetí hvězdy (obr. č. 7).

Malou dírkou v jednom cípu hvězdy provlékneme nit na zavěšení.

Pozlacená či postříbřená hvězda se bude zdát v záři vánočního stromku opravdu jako spadlá s nebe.

Pán k sobě náhle povolal nám všem tak milého

P. MIROSLAVA VAŠINU SDB,

který zahynul 21. listopadu v automobilovém neštěstí.

Naše děti budou s vděčností vzpomínat na jeho obětavou práci na letních táborech v Casies a v Norsku.

Kéž jej Kristus Pán přijme do společenství svých vyvolených.

Časopis "Mladý Vánoční Ústředí" P. Jan
1971

NOVÝ ROK NA HORÁCH

Z vídeňských ROZHLEDŮ se dovídáme, že v Pensionu Edit v Pfalzen (severní Itálie) je připraveno 15 míst pro zimní třídní exercicie a třídní rekreaci (lyžování, sáňkování, bruslení a tisíc jiných zábav). Místa jsou vyhrazena pro mládež nad 15 let.

O problémech mládeže bude promlouvat Otec T. Špidlík z Říma.

Příjezd: 26. prosince, zahájení 27. prosince. Odjezd 2. ledna 1972.

Denní pense činí 100 öS.

Příhlášky posílejte na adresu: P.B. Müller, Velehrad, Postfach 1
A-1172 WIEN

Čao, děti!

Druhé číslo RADARU je tady! Divíte se? Budou vánoce, budete mít víc času na čtení i na psaní a proto se ozýváme znovu.

Začnu s nějakou praktickou poznámkou:

1. Je možné, že vám RADAR dochází, ale že adresa není přesná nebo úplná. Budeme vám vděční, ohlásíte-li nám správnou a úplnou adresu.

2. Některé « děti » jsou již zralejšího věku a nemají o RADAR zájem. Stačí, když jej vrátí s poznámkou « odmítnuto ». Ušetříme tím čas a poštovné. Toto upozornění se nevztahuje na ty, kteří dostávají RADAR přiložený k Novému životu!

3. Pokud žijete v Evropě, prostě rodiče, aby odeslali co nejdříve vyplněný lístek přiložený k tomuto číslu. A nezapomeňte upozornit na příští tábor i své nejmilejší kamarády a kamarádky! Místa jsou omezená!

Chceme, aby byly letošní vánoční svátky krásnější než jindy? Je to docela možné. Správný recept nám dává Evžena, která ve svém dopise píše, že se snaží usmívat na celý svět. « V Betlémě o svaté noci sám Bůh přišel k nám ». Tam začalo naše vykoupení, tam se zrodila nová naděje. Máme tedy nový důvod k radosti. Usměj se na lidi kolem sebe a hned se ti bude zdát celý svět krásnější. A opravdu krásnější bude!

Již nyní se těším na další vaše dopisy — na všechny odpovím — a na naše příští setkání v lednovém RADARU!

P. Ladislav